

BALLAI LÁSZLÓ

Gyilkos

© COPYRIGHT 2002, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XII. ÉVFOLYAM, 10 (2002. OKTÓBERI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.
A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

Már csak a lenyírt fű összegereblyézése volt hátra. A kertész barna overallja zsebéből kivett egy szál cigarettát és rágyújtott. Vadászné, amint a benzinmotor leállt, rögtön ott termett a kertben.

– Csak úgy erre jártam – jegyezte meg.

– Máris gereblyézem, kezit csókolom – monda a kertész. – Mert tetszik tudni, a fűnyírás lényege a gereblyezés. Alaposan ki kell húzkodni a nyiradékot, különben elnyomja a töveket, és nem hajt a fű. Ezért tart a gereblyezés kétszer annyi ideig, mint a maga a nyírás.

Markába köpött, és nagy gonddal hozzáfogott a gereblyezéshez, úgy magyarázta: – Persze más volt a helyzet, nagyságos asszonyom, amikor még kaszáltunk. Akkor nagyjából ugyannyi ideig tartott a gereblyezés, mint a vágás. Ez a fejlődés.

De Vadásznét a fejlődésnek ez az aspektusa nemigen érdekelte, visszaindult a konyhába. Új volt még a kertész, akit a szomszédból ajánlottak, rajta tartotta hát a szemét. Ez egyébként teljesen fölösleges, mert a kertész az a fajta ember, akit teljesen leköt a tökéletes munkavégzés iránti igyekezet. Nem túl gyors, de nem is áll meg ötpercenként. Éppen ezért munka közben beszélgetni sem szeret. Olykor még a felröppenő madár is ki tudja zökkeneni a ritmusból, hát még valami megfontolásra érdemes mondat. A rézsúhöz érve megtorpant, amint végiggondolta, hogyan vesse meg szilárdan a lábát, de azután töretlen lendülettel folytatta a gereblyézést. Vadászné elégedetten figyelte az ablakból. A korábbi kertészek közül a rézsút egy sem csinálta meg rendesen. Vadásznénak kellett utánuk mennie a sarlóval.

A kertész a kijelölt helyen elásta az összegereblyézett fűvet, majd miután megkapta a bérét a kert minden zugát tüzetesen átvizsgáló Vadásznétól, hazament. Szépen megtisztította a fűnyíróját, majd ahogy volt, olajosan átballagott a Hal-ba. A haverok közül még egy sem volt lenn, egy ismeretlen férfival elegyedett szóba.

– Tudja, a fűnyírás lényege a gereblyezés – magyarázta az idegennek.

Az ismeretlen szótlanul nézte, és ivott.

– Két éve, amikor a kertészeti vállalatot eladták, meg lehetett venni a fűnyírógépet – folytatta a kertész. – Hát, én a Hadik tanácsára megvettem. Ő elég sok munkát szerez nekem, de magához is szívesen elmegyek nyírni, ha van kertje. Az én munkámra nem volt még panasz. Egészségére.

Kiitták az italukat. Az idegen rendelt még egy kört.

– Maga nem Keszin volt katona? – kérdezte a kertészt.

– De igen ott.

– A kertészetben?

– Hát.

– Akkor te vagy a Gyilkos.

A kertész még mielőtt behívták, egyszer a legjobb barátjával italozott. Már mind a ketten kornyadoztak a pálinkától, amikor valami buta dolgon összekülönböztek, a cimborá felugrott, és akkora ütést mért a kertészre, hogy az székestül eldőlt, és beütötte a lengőbordáját. Az ütés lendületétől a támadó is elesett. Mindketten rögtön elaludtak. A kertész arra ébredt, hogy a szemébe süt a hold. A barátja ott feküdt előtte, arccal a földön. A kertész megpróbált elmászni az ágyáig. Ahogy megfordult, éles fájdalom nyilallt az bordájába. Visszahuppant a földre, és a jobb kezével éppen a zsebében lapuló bicskára tapintott. A következő pillanatban

levágta a barátja fülét. Az orvos, aki visszavarrta a fület, feljelentette a kertészt, aki hét hónap felfüggesztett börtönbüntetést kapott, és ettől kezdve Gyilkos lett a beceneve, ami úgy kísérte, bármerre ment is, mintha a homlokára lenne bélyegezve, akár Káin jele.

– És te? – kérdezte a Gyilkos.

– Én vagyok a Versmondó. Egyszer a tisztai konyhán mosogattam, amikor berontottál, és az ajtóból belevágtál egy kanalat a mosogatóba, hogy mossam el, mert fagyaltot akarsz enni. De nem mostam el, hiába szentségeltél. Később az öregkatonák hüledezve hallgatták, hogyan mertem ellenszegülni Gyilkosnak. Mondták, hogy a kertészetben dolgozol.

– Igen, ott voltam. Hadik, a rangidős kertész, olyan szépen mesélt a különböző gyümölcsökről, zöldségekről, hogy megtetszett a kertészkedés. Ott tanultam meg füvet nyírni. Ráérő időmben mindig a gépet tisztogattam, olajoztam. Egy idő múlva rám bízták az előkert díszgyepének a lenyírását is. Amikor leszereltek, megkerestem Hadikot, a rajparancsnokot, aki a kertészeti vállalatnál dolgozott. Szerzett nekem állást.

– Nem akartál hazamenni a faludba?

– Nem. Ott már a besorozásom előtt sem volt munka.

– Na persze, azt is mesélik rólad, hogy amikor egyszer hosszú eltávozást kaptál, hogy haza mehess Szabolcsba, jó egy nap utazást követően egyenest a kocsmába mentél, ahol a haverokkal átittad a következő napot is, és végül indulnod kellett vissza, anélkül hogy találkoztál volna az édesanyáddal.

Gyilkos erősen elgondolkodott. Érezte, hogy most valami sértőt mondtak neki, de sértés tényét nem tudta megragadni, visszavágni még kevésbé tudott volna a Versmondónak. Hacsak nem ököllet.

– Menj a fenébe – dünnyögte végül.

Kifordult a Hal-ból, és elindult hazafelé. Végeredményben a Gödör-be még bemehet egy-két fröccsre. Egy luxusvilla kertje mellett elhaladva fűnyíró hangja ütötte meg a fülét. Érdeklődve nézett be az utca felőli jól nyírt sövény egyik hasadékán. A látványtól földbe gyökerezett a lába. A fűnyíró mögé valami műanyag holmi volt szerelve, ami összegyűjtötte a füvet. Nem volt szükség gereblyezésre! Gyilkos teljesen összezavarodott. Visszamenjen a Hal-ba? Lehet, hogy még ott találja ezt a nyegle Versmondót. Bár most már igazán kedve lett volna beverni a képét. Nem, hét hónap felfüggesztett elég volt. De az a micsoda a fűnyíró mögött! Kiverte a verejték. Vagy menje a Gödör-be? Mit csináljon? Mit lehet ilyenkor csinálni? Végül addig kóválygott össze-vissza, hogy minden kocsmá bezárt a környéken. Éjjel szemhunyasnyit sem aludt, csak forgolódott az ágyában. Reggel korán nekilódult, és portást, titkárnőt félresöpörve berontott Hadikhoz, aki az átalakulás után a kertészeti vállalat igazgatója lett.

– Te mindig azt mondtad, hogy a fűnyírás lényege a gereblyezés! – támadt rá.

– Mi baj van ezzel? – kérdezte csodálkozva Hadik.

– Tegnap egy olyan fűnyírót láttam, amin egy izé összegyűjti a füvet, és nem kell gereblyézni.

– Igen, az fűgyűjtő.

– Akkor én tíz éve fölöslegesen gereblyéztem?

– Dehogy, kérlek, a gereblyezés igen jót tesz a fűnek, csak hogy a fejlődés nem áll meg. Azzal, ha a nyírással egyidejűleg a füvet is összegyűjtik, jelentős idő takarítható meg. Ugyanannyi idő alatt kétszer annyi füvet lehet lenyírni.

Gyilkos kirohant az irodából, és a Hal-ban alaposan leitta magát. Sehogy sem fért a fejébe, hogy akkor most mi is a fűnyírás lényege. Azután részeg aggyal számolgatni kezdte, mennyit keresett volna, ha gereblyezés helyett is füvet nyír. Közben elaludt, lecsúszott az asztal alá. Álmában vonaton ült, és utazott haza az édesanyjához, akit tíz éve nem látott. A vonat valami nagy víz felületén siklott. Azután haragos zöld lett a víz, majd végelethetetlen levegővé változott. A vonat megállt egy ligetes részen. Gyilkos kiszállt. Egy fa tövében ott állt a kedves, régi fűnyíró, társa oly sok munka után. A gépből fekete hajú nő lépett elő barna overallban. Végigtörölgette a masinát, olajos ronggyal az olajos részeket, száraz ruhával a fedelét. Amikor végzett, lehúzta az overall zipzárját, először hatalmas, fedetlen mellei buktak elő, majd az egész nő kilépett a ruhából. Kicsit illegette magát, megfésülködött, tűzpiros ruhát öltött, és rózsát tűzött a hajába. Odament Gyilkoshoz, hozzádörgölözött, megcsókolta, pénzt vett ki a zsebéből, majd odalépett Versmondóhoz, átadta neki a pénzt, és ledobta a ruháját. Szeretkezni kezdtek. Vadul hullámozott a testük, csak úgy, mint a szélfúttá fű körülöttük, amit már nyírni kellett volna. Az aktus végeztével, Versmondó Gyilkoshoz lépett, és a fűnyíróra kötözte, majd beindította a motort. Így mentek előre most, egy rézsútos legelőn, elől a nő mezítelenül, nyomában Versmondóval, aki maga előtt tolta a fűnyírót. Gyilkos a gépen feküdt, és ütemesen nyeldekelt a levágott füvet...

Arra ébredt, hogy öklendezik. A járdán találta magát. Feltápáskodott, és visszament a Hal-ba, amely éppen ismét kinyitott. A betérő haverok nagyot röhögtek, hogy még mindig itt van. Tovább ivott. Üveges szeme előtt ismét megjelent a fűnyíró. Lassan feltápáskodott hazatántorgott, baltával szétverte a fűnyíróját, azután visszaimbolygott a Hal-ba. Három napig egyfolytában ott ivott. Zárórakor most már nem lökték ki az utcára.

A kocsmáros végül így szólt hozzá: – Kezdhethnél végre valamit magaddal, mert lassan nem lesz miből innod, és akkor megint ki foglak dobni.

Gyilkos csak nézett maga elé. Lehetetlen helyzetben volt, hol azt érezte, hogy a fűnyírója megcsalja, hol azt, hogy ő csalta meg a fűnyíróját. Ha lett volna könnye, most bizonyára zokogott volna. Majd méla arcát ráemelte a kocsmárosra, úgy kérdezte:

- De most mit csináljak?
- Dolgozzál.

Ám Gyilkos most már nem dolgozhatott úgy, mint régen. A fejlődés nem állhat meg, és a fűnyírás lényege már nem a gereblyezés. De akkor mi? Gondterhelt arcán az öröm fénye villant. A fűgyűjtő! Izgatottan a kocsmároshoz fordult: – Mondd, hol lehet fűgyűjtős fűnyírót kapni?

- Mit tudom én – vont vállat a kocsmáros. – Azt se tudom, mi az a fűgyűjtő.

Gyilkos felállt, és tanácstalanul kiment a Hal-ból. Hirtelen eszébe jutott, hogy Hadikot megkérdezhetné, van-e fűgyűjtős gépe.

– Én a múltkor a figyelmedbe akartam ajánlani egy leselejtezésre váró fűnyírónkat, de úgy rohantál ki az irodából, mint Zrínyi – mondta Hadik.

- Van? Fűgyűjtős? És milyen? – kérdezte Gyilkos, örömtől remegő hangon.

– Elektromos. Voltaképpen ugyanúgy működik, mint a benzines, de nagyon fontos, hogy ki legyen húzva a zsinórja, ha netán leveszed a motorról a védőburkolatot.

– Értem, persze. A benzinmotort is ki kell kapcsolni. De mond csak, Hadik, a fűnyírás lényege most a fűgyűjtő?

- Igen, végül is, igen.

Gyilkossal madarat lehetett volna fogatni. Szökdécselt az utcán, miközben rohant haza a pénzéért. Amikor fizetett, és a konzignáció ellenében a raktáros végre kiadta a fűgyűjtős

csodát a hozzátartozó zsinórral, Gyilkos szaladt, szaladt, és becsöngetett az első kuncsaftjához, aki útba esett.

Vadászné gyanakodva nyitott ajtót. Azt hitte a kertész reklamálni fog, mert rájött, hogy a múltkor kevesebbet fizetett neki a megbeszéltnél. De nem, Gyilkos büszkén mutatta neki új szerzeményét, és kérve-kérlelte, engedje meg, hogy kipróbálja gyorsan, nem kér semmit a munkáért. Vadászné megengedte, de azzal a feltétellel, hogy az egész kertet lenyírja, mert nem mutat jól, ha felemás a fű.

– Hát persze, hogy az egész kertet, kezit csókolom, és majd meg tetszik látni, mi az a fejlődés. – Azzal Gyilkos bedugta a zsinórt, bekapcsolta a gépet és elkezdte a fűvet nyírni. Látva, hogy milyen szépen vág, kikapcsolta a gépet, kinyitotta a fűgyűjtőt, beletúrta a selymes nyiradékba. Majd csavarhúzója segítségével levette a védőburkolatot, kíváncsian megmarkolta az elektromotort – s többé nem tudta elengedni.

Mikor Vadászné kihúzta a zsinórt, már késő volt.

VÉGE